

Comentarii la proiectul Codului de procedura penala

Nr crt	Articol	Comentariu
1	<p>Art.39. Competența Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>(1) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile săvârșite de președintele României, senatori și deputați, de membrii Guvernului ori de persoanele asimilate acestora, de judecătorii care își desfășoară activitatea în cadrul instanțelor internaționale, de europarlamentari, de judecătorii și magistrații asistenți de la Curtea Constituțională, de judecătorii și magistrații asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de judecătorii de la curțile de apel și curtea militară de apel, de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, de mareșali, amirali, generali, precum și de persoanele care au gradul profesional asimilat acestora.</p> <p>(2) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă apelurile împotriva</p>	<p>Judecarea tuturor recursurilor de catre ICCJ pare a fi, la prima vedere, o soluție corectă din punct de vedere al unificării practicii judiciare. Din păcate motivele de recurs, prevazute la art.431 ca fiind în număr de 17, ne dovedesc că nu ne aflăm în fața unui adevarat recurs în casație și, cu atât mai puțin în fața unei căi de atac extraordinare.</p> <p>Pe de altă parte, nu s-a ținut cont, cel puțin nu în cadrul documentelor puse la dispoziția publicului de către inițiator, de faptul că este nevoie de un număr sporit de judecatori la instanța supremă (lucru valabil și în materie civilă), după cum este discutabil și accesul la justiție al</p>

	<p>hotărârilor penale pronunțate, în primă instanță, de curțile de apel, de curțile militare de apel și de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.</p> <p>(3) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă recursurile în casație împotriva hotărârilor penale definitive, precum și recursurile în interesul legii.</p> <p>(4) Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență în cazurile în care este instanța superioară comună instanțelor aflate în conflict, cazurile în care cursul justiției este întrerupt, precum și cererile de strămutare.</p> <p>(5) Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează și alte cauze anume prevăzute de lege.</p>	<p>parților.</p>
2	<p>Art.93. Dreptul de a formula plângere</p> <p>(1) Avocatul are dreptul de a formula plângere, potrivit art. 335 - 338.</p> <p>(2) În situațiile prevăzute în art. 87 alin. (2), art.90 alin.(2) și art.92, procurorul ierarhic superior este obligat să rezolve plângerea și să comunice soluția în cel mult 48 de ore. Împotriva soluției dispuse de procuror, se poate face plângere la judecătorul de drepturi și libertăți, în termen de trei zile de la primirea comunicării. Procurorul înaintează judecătorului de drepturi și libertăți actele procesuale necesare soluționării plângerii.</p> <p>(3) Plângerea se soluționează în camera de consiliu fără citarea părților, iar participarea procurorului este obligatorie.</p> <p>(4) Judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță prin încheiere, care nu este supusă niciunei căi de atac.</p>	<p>Dreptul avocatului de a formula plângere la judecătorul de drepturi și libertăți este golit de conținut în măsura în care acestuia nu i se comunică soluția motivată a procurorului ierarhic superior.</p>

3	<p>Art.100. Excluderea probelor obținute în mod nelegal</p> <p>(1) Probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în cadrul procesului penal.</p> <p>(2) În mod excepțional, probele obținute în mod nelegal pot fi folosite atunci când, prin aceasta nu este încălcat caracterul echitabil al procesului penal.</p> <p>(3) Probele obținute prin tortură, tratamente inumane sau degradante nu pot fi folosite în cadrul procesului penal.</p> <p>(4) Probele derivate din probele prevăzute în alin.(1) și (3) se exclud dacă au fost obținute în mod direct din probele obținute în mod nelegal și nu puteau fi obținute în alt mod.</p> <p>(5) Probele derivate din probele prevăzute în alin.(1) și (3) nu se exclud dacă probele obținute în mod nelegal sunt folosite în condițiile alin. (2).</p>	<p>Simpla ipoteză că în cursul unui proces penal pot fi folosite probe obținute în mod nelegal ori probe derivate (fără a se defini ce înseamna “probe derivate”) din probe obținute în mod nelegal, dărmă, de fapt, fundamentul dreptului procesual penal clădit în mod esențial pe principiul legalității.</p> <p>In ceea ce privește alin.5, apare teza neexcluderii unor probe derivate din probe obținute prin tortura ori tratamente inumane ori degradante (alin.3), lucru inadmisibil într-o țară membră UE și, cu atât mai mult, a Consiliului European.</p> <p>Faptul ca MJLC a răspuns criticilor formulate până acum în sensul că probele obținute ori derivate din tortură, etc, nu pot fi folosite în nici o circumstanță este o simpla speculație, câtă vreme alin.5 permite acest lucru. Amintim, în acest sens, că legea este de strictă interpretare și orice derogare de la un principiu general trebuie să fie expres și explicit prevăzut de lege.</p>
4	<p>Art.137. Supravegherea tehnică</p> <p>(1) Supravegherea tehnică se dispune de judecătorul de drepturi și libertăți atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:</p> <p>a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau</p>	<p>Este de remarcat faptul că supravegherea tehnică este posibilă nu numai în cazul unor infracțiuni grave, dar și pentru orice infracțiune pentru care legea prevede o</p>

săvârșirea unei infracțiuni prevăzute în alin. (3);

b) măsura este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor ori a probelor ce urmează a fi obținute sau gravitatea infracțiunii;

c) probele sau localizarea și identificarea suspectului sau inculpatului nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare.

(2) Supravegherea tehnică se poate dispune cu privire la suspect, sau inculpat. Interceptarea convorbirilor și comunicărilor, precum și localizarea sau urmărirea prin GPS **se poate dispune și cu privire la o altă persoană** dacă există o suspiciune rezonabilă că aceasta primește ori transmite comunicări de la suspect sau de la inculpat ori destinate suspectului sau inculpatului, că suspectul sau inculpatul folosește telefonul sau sistemul de comunicare al persoanei respective, sau punctul de acces al acesteia la un sistem informatic. Monitorizarea tranzacțiilor financiare și dezvoltarea datelor financiare se poate dispune și cu privire la persoana care a participat sau participă la tranzacțiile financiare ale suspectului sau inculpatului, ori la persoana care coordonează activitățile financiare ale suspectului sau inculpatului. Supravegherea video, audio sau prin fotografiere în spații private se poate dispune și cu privire la altă persoană decât suspectul dacă există o suspiciune rezonabilă că printr-o astfel de măsură se poate ajunge la descoperirea locului în care se află suspectul sau inculpatul.

(3) Supravegherea tehnică se poate dispune în cazul infracțiunilor contra securității naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi

pedeapsă mai mare de 5 ani.

Pe de altă parte, alin.1 face referire la o suspiciune rezonabilă cu privire la **pregătirea** sau săvârșirea unei infracțiuni. Atunci când pregătirea unei infracțiuni, ca și act preparator, a fost considerată de către legiuitor ca având ea însăși pericol social, respectiva pregătire a fost incriminată ca infracțiune. A suspiciunea o persoană că se pregătește să comită o infracțiune, acea persoană putând, de altminteri, să nu o facă, induce, *ab initio*, o prezumție de vinovăție asupra acesteia. Ca atare, dreptul la viață privată este îngădit prin supravegherea tehnică pentru un fapt necatalogat de Codul penal ca fiind infracțiune (suspiciunea cu privire la pregătirea unei infracțiuni).

MJLC ar trebui să explice pericolul în care se află societatea românească vis a vis de pregătirea unor infracțiuni pentru care legea prevede o pedeapsă mai mare de 5 ani, precum și proporționalitatea măsurii de îngădire a dreptului la viață privată față de acest pericol concret.

Pe de altă parte, ne aflăm în afara procesului penal atât timp cât vorbim de ‘pregătirea unei infracțiuni’, prin urmare noțiunea de ‘suspect’ nu poate fi folosită.

Reamintim definiția dată suspectului în art.75:

(1) Persoana cu privire la care, din datele și probele existente în cauză, rezultă suspiciunea rezonabilă că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală se numește suspect.

(2) Are calitatea de suspect și persoana surprinsă în flagrant

	<p>speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, falsificarea de instrumente de plată electronică șantaj, viol, lipsire de libertate, evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție, infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, al infracțiunilor care se săvârșesc prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică, sau în cazul unor alte infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa de 5 ani închisoare sau mai mare.</p> <p>(4) Este interzisă dispunerea supravegherii tehnice cu privire la raporturile legale dintre avocat și suspectul, inculpatul pe care îl apără. Dacă pe parcursul sau după executarea măsurii rezultă că activitățile de supraveghere tehnică au vizat și raporturile dintre avocat și suspectul sau inculpatul pe care acesta îl apără, probele obținute nu pot fi folosite în cadrul procesului penal, urmând a fi șterse, de îndată, de către procuror. Judecătorul care a dispus măsura este informat, de îndată, de către procuror.</p>	<p><i>potrivit art. 293 alin. (4) și (5).</i></p> <p>Mai mult decât atât, alin.2 permite supravegherea tehnică și a altor persoane decât suspectul sau inculpatul, în condițiile în care, așa cum am arătat mai sus, suspectul se poate afla numai într-o situație pregătitoare. Indiferent dacă vorbim despre pregătirea ori săvârșirea unei infracțiuni, simpla suspiciune cu privire la alte persoane că ar putea ajuta la descoperirea locului în care se află suspectul ori învinuitul, aceste persoane nesăvârșind nici un fel de infracțiune (și “nepregatindu-se”, de altfel, să o facă) este o altă restrângere a dreptului la viața privată a unor persoane care nu au nici un fel de calitate procesuală.</p> <p>Alin.4 introduce ipoteza supravegherii tehnice a raporturilor dintre avocat și client câtă vreme se face referire la faptul ca probele obținute astfel nu pot fi folosite în procesul penal. Confidențialitatea raporturilor dintre avocat și client trebuie să se bucure de o garanție absolută din partea statului.</p>
5	<p>Art.138. Procedura de emitere a mandatului de supraveghere tehnică</p> <p>(1) Supravegherea tehnică poate fi dispusă în cursul urmăririi penale, pe o durată de cel mult 30 de zile, la cererea procurorului,</p>	<p>MJLC nu a explicat de ce este nevoie de prelungirea</p>

<p>de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care a formulat cererea.</p> <p>.....</p> <p>Art.142. Prelungirea mandatului de supraveghere tehnică</p> <p>(1) Mandatul de supraveghere tehnică poate fi prelungit, pentru motive temeinic justificate, de către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă, la cererea motivată a procurorului, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art.137, fiecare prelungire neputând depăși 60 de zile.</p> <p>(2) Judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță în camera de consiliu, fără citarea părților, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Întocmirea minutei este obligatorie.</p> <p>(3) Durata totală a măsurii de supraveghere tehnică, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși un an, cu excepția măsurii de supraveghere video, audio sau prin fotografiere în spații private care nu poate depăși 180 de zile.</p>	<p>mandatului de supraveghere tehnică până la 180 de zile, respectiv cu 60 de zile mai mult decât în varianta Cpp actual. Cu atât mai mult cu cât se are în vedere și “pregătirea unei infracțiuni”. Intr-o ecuație cost-beneficiu, este oare eficientă cheltuirea de bani publici vreme de 180 de zile, pentru a depista “pregătirea săvârșirii unei infracțiuni”?</p> <p>Cu atât mai mult nu se justifică folosirea celorlalte măsuri de supraveghere tehnică, altele decât supravegherea audio, video ori fotografierea pentru o perioadă de 1 an de zile. Inițiatorul nu a dat nici o explicație față de prelungirea acestor măsuri restrictive de drepturi.</p> <p>Pe de alta parte, perioada de maxim 180 de zile poate deveni de 1 an în cazul în care respectivele măsuri de supraveghere au loc într-un spațiu public.</p>
<p>6</p> <p>Art.145. Reținerea, predarea și percheziționarea trimiterilor poștale</p> <p>(1) Reținerea, predarea și percheziționarea trimiterilor poștale se poate dispune de judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța</p>	<p>Măsura este excesivă din punct de vedere al posibilității</p>

	<p>căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea, cu privire la scrisorile, trimiterile poștale sau obiectele trimise ori primite de suspect, inculpat, sau de orice altă persoană care este suspectată că primește sau trimite prin orice mijloc aceste bunuri de la suspect sau inculpat ori bunuri destinate acestuia dacă:</p> <p>.....</p> <p>(9) Măsura poate fi prelungită în condițiile art.142, fără ca durata totală să poată depăși 1 an.</p>	<p>aplicării acesteia și la adresa altor persoane decât suspectul ori inculpatul, persoane care nu au nici o calitate procesuală; este excesivă, de asemenea, prin prisma perioadei maxime de aplicare, respectiv aceea de 1 an.</p>
7	<p>Art.146. Utilizarea investigatorilor sub acoperire</p> <p>(1) Autorizarea folosirii investigatorilor sub acoperire se poate dispune de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, pe o perioadă de maximum 60 de zile dacă:</p> <p>a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea de către suspect a unei infracțiuni contra securității naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, șantaj, lipsire de libertate, evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție, sau în cazul unor alte infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa de 5 ani închisoare sau mai mare, ori există o suspiciune rezonabilă că o persoană este implicată în activități infracționale ce au legătură cu infracțiunile enumerate</p>	<p>Dacă inițiatorul a înființat instituția judecătorului de drepturi și libertăți, atunci ar fi normal ca acesta să încuviințeze folosirea oricarui mijloc de supraveghere tehnică ori cercetare, nu numai o parte din acestea. Prin urmare, se impune ca autorizarea folosirii investigatorilor sub acoperire să fie dată de către judecătorul de drepturi și libertăți.</p> <p>În ceea ce privește durata autorizației, nu se justifică dublarea perioadei de utilizarea a investigatorilor sub acoperire vreme de 1 an, cu atât mai mult cu cât aceștia pot acționa cu privire la “pregătirea unei infracțiuni” pentru care legea prevede pedeapsa de 5 ani închisoare sau mai mare.</p>

	<p>mai sus; .....</p> <p>(4) Investigatorii sub acoperire sunt lucrători operativi din cadrul poliției și din cadrul organelor de stat care desfășoară, potrivit legii, activități de informații în vederea asigurării securității naționale, anume desemnați în acest scop, și pot fi folosiți numai pe perioada determinată în mandatul judecătorului sau în autorizația procurorului. .....</p> <p>(6) Investigatorului sub acoperire îi este interzis să provoace comiterea de infracțiuni. .....</p> <p>(9) Durata măsurii poate fi prelungită pentru motive temeinic justificate, în cazul în care sunt satisfăcute condițiile prevăzute în alin.(1), fiecare prelungire neputând depăși 60 de zile. Durata totală a măsurii, în aceeași cauză și cu privire la aceeași persoană, nu poate depăși 1 an.</p>	<p>Față de utilizarea noțiunii de “suspect” în pregătirea unei infracțiuni, a se vedea comentariile de la punctul 4.</p> <p>Este cel puțin bizară folosirea investigatorilor sub acoperire din rândul organelor de stat cu atribuții în activitatea de informații, din urmatoarele considerente: aceștia nu au ce să caute în faza procesuală a urmăririi penale (suntem în această fază atât timp cât este vorba despre suspect ori inculpat); alineatul nu distinge între infracțiuni la adresa siguranței naționale și orice infracțiuni pentru care legea prevede o pedeapsă mai mare de 5 ani; mai mult, acești agenți nu vor putea fi audiați de către judecători, art.10 din Legea 51/1991 stipulând “ <i>activitatea de informații pentru realizarea siguranței naționale are caracter secret de stat</i>”.</p> <p>Problema care ar trebui să se pună este legată de trecerea ofițerilor de poliție judiciară sub autoritatea completă a parchetelor (asemenea celor care lucrează la DNA) și în niciun caz folosirea ofițerilor SRI-ului și a altor servicii secrete în faza procesuală a urmăririi penale.</p> <p>Durata folosirii investigatorilor sub acoperire vreme de 1 an este excesivă, pentru motivele arătate la punctele anterioare.</p>
8	<p>Art.148. Constatarea unei infracțiuni de corupție sau a încheierii unei convenții</p>	

<p>(1) Constatarea unei infracțiuni de corupție sau a încheierii unei convenții se poate dispune de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, pe o perioadă de maximum 60 de zile dacă:</p> <p>a) există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea de către suspect a unei infracțiuni de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, șantaj, lipsire de libertate, evaziune fiscală, în cazul infracțiunilor de corupție, sau în cazul unor alte infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani sau dacă există o suspiciune rezonabilă că o persoană este implicată în activități infracționale care au legătură cu infracțiunile enumerate mai sus; .....</p> <p>(2) Măsura se dispune de procuror, din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanță care trebuie să cuprindă: date cu privire la persoana ce va pune în executare măsura, încadrarea juridică și descrierea infracțiunii, scopul și perioada în care se va executa măsura.</p> <p>(3) Activitatea persoanei care participă la constatarea unei infracțiuni de corupție sau de încheiere a unei convenții nu constituie infracțiune.</p> <p>(4) Persoana care pune în executare aceste măsuri întocmește un proces-verbal care conține: datele la care măsura a început și s-a încheiat, date cu privire la persoana care a pus în aplicare măsura, descrierea dispozitivelor tehnice utilizate în cazul în care s-a autorizat de către judecătorul de drepturi și libertăți folosirea mijloacelor tehnice de supraveghere, numărul și identitatea</p>	<p>Măsura trebuie dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți și nu de către procuror. De asemenea, perioada de autorizare a măsurii ar trebui să fie de 30 de zile și nu de 60 de zile, după cum durata totală de utilizare a măsurii, anume de 1 an, este excesivă din motivele anumerate la punctele anterioare.</p> <p>În ceea ce privește infracțiunea de corupție este cel puțin ridicolă urmărirea unei persoane timp de 1 an, interval în care poate se “pregătește” să comită o infracțiune de corupție. Posibilitatea ca această infracțiune să aiba loc crește în momentul în care acea persoană este provocată la comiterea unei infracțiuni, lucru care reiese limpede din definiția dată la art. 136, alin.7 sintagmei “constatarea unei infracțiuni”: <i>Prin constatarea unei infracțiuni de corupție se înțelege acțiunea sau inacțiunea ce este similară unei infracțiuni de corupție, îndeplinită în scopul strângerii de probe în cadrul procesului penal.</i></p> <p>Prin urmare o persoană, potențial făptuitor, este tentată de o altă persoană să comită o infracțiune de corupție. Persoana nu poate fi suspectă, pentru că nu a comis încă nimic, iar simpla pregătire nu o introduce în categoria de suspect atât timp cât pregătirea nu este, ea însăși, o infracțiune. Pe de altă parte alin.9 ne spune că, constatarea unei infracțiuni de corupție nu este o provocare, deși, din definiție exact asta este. În sfârșit, acest alineat intra în coliziune cu principiul general enunțat la art.99 alin.3 al loialității administrării</p>
--	--

<p>persoanelor cu privire la care a fost pusă în aplicare măsura. ..... (8) Durata totală a măsurii, cu privire la aceeași persoană și aceeași fapta, nu poate depăși un an. (9) Constatarea unei infracțiuni de corupție sau încheierii unei convenții nu constituie provocare.</p>	<p>probelor: <i>organele judiciare penale sau o alta persoană care actionează pentru acestea nu pot provoca o persoană să săvârșească o infracțiune în vederea obținerii de probe.</i> Pe de altă parte, alin.3 face referire la “activitatea persoanei”, fără sa se indice cine anume poate fi acea persoană, mandatat de procuror pentru constatarea unei infracțiuni de corupție. Este limpede că nu poate fi investigator sub acoperire întrucat despre aceștia se spune la art.146, alin6 că acestuia îi este interzis să provoace comiterea de infracțiuni. Mai trebuie specificat faptul că, deși nu reiese cine ar putea fi aceasta persoană, procesul verbal întocmit de aceasta este mijloc de probă.</p> <p>In ceea ce privește constatarea unei convenții, definiția dată la art.136 alin8 este: <i>Prin constatarea încheierii unei convenții se înțelege cumpărarea de la o persoană suspectată de comiterea unei infracțiuni a unui obiect ce poate constitui mijloc de probă, prestarea unui serviciu pentru persoana suspectată de comiterea unei infracțiuni, ori cumpărarea unei persoane care se bănuiește că este victima traficului de persoane sau a unei răpiri.</i> Prin urmare noțiunea de “persoană suspectă de comiterea unei infracțiuni” intră în coliziune cu “pregătirea” de către suspect a comiterii unei infracțiuni, așa cum apare în prezentul articol, alin1, lit.a. Ca să nu mai amintim faptul că procedural ne aflăm o data, în urmarire penală și, în al doilea caz, în</p>
---	--

		afara urmării penale. Alăturarea noțiunii de “suspect” cu cea de “pregătire” a fost comentată la punctul 4.
9	<p>Art.149. Livrarea supravegheată</p> <p>(1) Livrarea supravegheată poate fi autorizată, prin ordonanță, de către procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, la solicitarea instituțiilor sau organelor legal abilitate.</p>	Nu există nici un temei pentru care autorizarea sa fie dată de către procuror și nu de judecătorul de drepturi și libertăți.
10	<p>Art.150. Identificarea abonatului, proprietarului sau utilizatorului unui sistem de telecomunicații ori a unui punct de acces la un sistem informatic</p> <p>(1) Procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate solicita unui furnizor de servicii identificarea abonatului, proprietarului sau utilizatorului unui sistem de telecomunicații, unui mijloc de telecomunicații ori a unui punct de acces la un sistem informatic, sau comunicarea dacă un anumit mijloc de comunicații sau punct de acces la un sistem informatic este folosit sau activ, ori a fost folosit sau activ la o anumită dată, în cazul în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și există temeiuri pentru a se crede că datele solicitate constituie probe.</p>	Nu există nici un temei pentru care autorizarea să fie dată de către procuror și nu de judecătorul de drepturi și libertăți
11	Art. 151 Obținerea listei convorbirilor telefonice	

	<p>(1) Procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate solicita unui furnizor de servicii de telecomunicații comunicarea listei apelurilor telefonice efectuate și primite de la un anumit post telefonic, în cazul în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și există temeiuri pentru a se crede că datele solicitate constituie probe .</p>	<p>Nu există nici un temei pentru care autorizarea să fie dată de către procuror și nu de judecătorul de drepturi și libertăți</p>
12	<p>Art. 152. Conservarea rapidă a datelor informatice și a datelor privind traficul informațional</p> <p>(1) Dacă există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni, în scopul strângerii de probe ori identificării suspectului sau a inculpatului, procurorul poate dispune conservarea imediată a datelor informatice ori a datelor referitoare la traficul informațional, în cazul în care există pericolul pierderii sau modificării acestora.</p> <p>(2) Conservarea se dispune de procuror, din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, pe o durată de maximum 90 de zile, prin ordonanță care trebuie să cuprindă: persoana sau furnizorul de servicii în posesia căruia se află datele informatice sau care le are sub control, numele suspectului sau inculpatului dacă este cunoscut,, motivarea îndeplinirii condițiilor prevăzute în alin.(1), durata pentru care a fost emisă, menționarea obligației persoanei sau furnizorului de servicii de a conserva imediat datele informatice și de a le menține integritatea, în condiții de confidențialitate.</p>	<p>Nu există nici un temei pentru care autorizarea să fie dată de către procuror și nu de judecătorul de drepturi și libertăți.</p> <p>În ceea ce privește alăturarea unor termeni precum “identificarea suspectului” și “pregătirea” unei infracțiuni, s-au făcut comentarii la punctual 4 și următoarele.</p>
13	<p>Art.156. Procedura de emitere a mandatului de percheziție</p>	

	<p>domiciliară</p> <p>.....</p> <p>(6) Încheierea instanței și mandatul de percheziție trebuie să cuprindă:</p> <p>.....</p> <p>d) perioada pentru care s-a emis mandatul, care nu poate depăși 15 zile</p>	<p>Față de scopul percheziției, respectiva strângerea de probe, conservarea urmelor infracțiunii, etc, termenul de 15 zile este mult prea mare.</p>
14	<p>Art.168. Predarea obiectelor, înscrisurilor sau a datelor informatice</p> <p>(1) În cazul în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni și sunt temeiuri de a se crede că un obiect sau un înscris poate servi ca mijloc de probă în cauză, organele de urmărire penală sau instanța de judecată pot dispune persoanei fizice sau juridice în posesia căreia se află să le prezinte și să le predea, sub luare de dovadă.</p>	<p>Noțiunea de „mijloc de probă” nu poate să apară decât într-un cadru procesual penal, ori în faza în care o persoană se pregătește să comită o infracțiune ne aflăm în afara unui proces penal. Se poate discuta, este adevărat, despre prevenție, numai ca aceasta nu poate intra în sfera Codului de procedură penală și cu atât mai puțin nu se pot opera restrângeri de drepturi în această etapă.</p>
15	<p>Art.183. Expertiza medico-legală psihiatrică</p> <p>.....</p> <p>(6) În cursul urmăririi penale, procurorul dacă apreciază că solicitarea comisiei medico-legale este întemeiată poate cere judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni</p>	<p>Perioada de 60 de zile de internare nevoluntară este excesiv de mare în raport cu scopul acesteia, respectiv efectuarea unei expertize medico-legale.</p>

<p>competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de internare, ori sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea, luarea măsurii internării nevoluntare în vederea efectuării expertizei psihiatrice, pe o perioadă de cel mult 60 de zile.</p> <p>.....</p> <p>(8) Judecătorul de drepturi și libertăți fixează ziua și ora de soluționare a propunerii de luare a măsurii internării nevoluntare, în cel mult 3 zile de la data sesizării, având obligația de a-l cita pe suspect sau inculpat pentru termenul fixat. Termenul se comunică procurorului precum și avocatului suspectului sau inculpatului, căruia i se acordă, la cerere, dreptul de a studia dosarul cauzei și propunerea formulată de procuror.</p> <p>.....</p> <p>(26) În cazul în care înainte de expirarea duratei internării nevoluntare se constată că aceasta nu mai este necesară, comisia de expertiză medico-legală psihiatrică sesizează de îndată organul care a dispus măsura în vederea încetării măsurii. Sesizarea se soluționează de urgență, în camera de consiliu, cu participarea procurorului, după ascultarea avocatului ales sau din oficiu al persoanei internate. Încheierea pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți sau de instanță nu este supusă niciunei căi de atac.</p>	<p>Apărarea trebuie să fie efectivă și nu doar de formă, ca atare dosarul trebuie consultat din oficiu și nu la cerere.</p> <p>Dreptul de a sesiza judecătorul de drepturi și libertăți trebuie să îi aparțină și suspectului/invinuitului. Cum cel care dispune măsura internării nevoluntare este judecătorul de drepturi și libertăți, sintagma „organul care a dispus” nu este în concordanță cu articolele anterioare.</p>
--	---

16	<p>Art.281. Nulitățile absolute</p> <p>.....</p> <p>(3) Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute în alin. (1) lit.a) – d) poate fi invocată în orice stare a procesului, iar încălcarea celor prevăzute în alin.(1) lit. e) și f) poate fi invocată cel mai târziu până la încheierea procedurii în camera preliminară, iar în cazurile în care nu se desfășoară procedura camerei preliminare, până la citirea actului de sesizare în fața primei instanțe</p>	<p>Esența nulității absolute este aceea că poate fi invocată în orice stadiu al procesului, prin urmare nulitățile prevăzute ca putând fi invocate numai până într-un anumit stadiu procesual nu intră în sfera nulităților absolute.</p>
17	<p>Art.284. Procedura privitoare la amenda judiciară</p> <p>(1) Amenda se aplică de organul de urmărire penală, prin ordonanță, iar de instanța de judecată, prin încheiere.</p> <p>(2) Persoana amendată poate cere scutirea de amendă ori reducerea amenzii. Cererea de scutire sau de reducere se poate face în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanței ori a încheierii de amendare.</p> <p>(3) Dacă persoana amendată justifică de ce nu a putut îndeplini obligația sa, organul de urmărire penală sau instanța de judecată, apreciind, dispune scutirea sau reducerea amenzii.</p>	<p>Nu este prevăzută nici o procedură de contestare a amenzii judiciare.</p> <p>Pe de altă parte, dacă persoana poate să justifice neîndeplinirea obligației, de ce plătește amenda, chiar și redusă fiind?</p>
18	<p>Art. 287. Păstrarea unor acte de urmărire penală</p> <p>(1) Când legea prevede că un act sau o măsură procesuală trebuie să fie încuviințată, autorizată sau confirmată, un exemplar al actului</p>	<p>Judecătorul, pentru a da o soluție, trebuie să se bazeze</p>

	<p>rămâne la procuror.</p> <p>(2) În cazurile în care procurorul sesizează judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară ori alte autorități prevăzute de lege, în vederea soluționării propunerilor ori cererilor formulate în cursul urmăririi penale, va înainta copii numerotate și certificate de pe actele dosarului ori numai de pe cele care au legătură cu cererea sau propunerea formulată. Originalul actelor se păstrează la organul de cercetare penală, în vederea continuării urmăririi penale.</p>	<p>pe întreg dosarul cauzei. Procurorul nu poate cenzura acest lucru prin punerea la dispoziția judecătorului numai a acelor copii pe care le consideră relevante. Acest lucru ar însemna că s-a înființat instituția judecătorului de drepturi și libertăți ori a judecătorului de cameră preliminară numai în mod strict formal.</p>
19	<p>Art. 325. Preluarea cauzelor de la alte parchete</p> <p>(1) Procurorii din cadrul parchetului ierarhic superior pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziția motivată a conducătorului parchetului ierarhic superior.</p> <p>.....</p>	<p>Trebuie prevazute exact situațiile în care un dosar poate fi preluat de către un procuror dintr-un parchet ierarhic superior, tocmai pentru a da conținut principiului independenței procurorului în faza de urmărire penală.</p>
20	<p>Art. 333. Reluarea în caz de restituire</p> <p>(1) Urmărirea penală este reluată atunci când judecătorul de cameră preliminară a dispus restituirea cauzei la parchet în temeiul art.345 alin.(2) lit.b).</p> <p>Art.345. Soluții</p> <p>2) Judecătorul de cameră preliminară dispune restituirea cauzei la</p>	<p>Reluarea urmăririi penale atunci când se constată că toate probele au fost administrate nelegal încalcă pricipiul legalității procesului penal, al loialității administrării probelor precum și al egalității de arme între acuzare și apărare. Prin urmare nelegalitățile urmează sau nu să fie îndreptate prin oferirea unor șanse repetate procurorului, întrucât nu se specifică de câte ori poate să ia această decizie judecătorul de camera</p>

	<p>parchet prin încheiere dacă:</p> <p>b) toate probele din cursul urmăririi penale au fost administrate cu încălcarea prevederilor legale;</p>	preliminară.
21	<p>Art. 339. Plângerea în fața judecătorului de cameră preliminară împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată</p> <p>1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art.338 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.</p>	<p>Există o neconcordanță între titlul articolului, respectiv „neurmărire și netrimiteră”, față de conținutul alin1, respectiv „clasare sau renunțare”.</p> <p>Dincolo de aceste aspect, deși a fost înființată această instituție nouă a judecătorului de cameră preliminară, persoana nu poate face plângere în fața acestuia decât pentru cele două tipuri de soluții și nu pentru orice ordonanță/rezoluție a procurorului, așa cum ar fi normal.</p>
22	<p>Art.341. Obiectul procedurii camerei preliminare</p> <p>Procedura camerei preliminare are ca obiect verificarea legalității trimiterii în judecată, precum și verificarea legalității administrării probelor ori efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală.</p> <p>Art.342. Durata procedurii camerei preliminare</p>	<p>Aparărea nu poate fi pregătită în mod eficient într-o perioadă de timp atât de scurtă, ținând cont de obiectul procedurii camerei preliminare, mai ales că se face fără participarea inculpatului și procurorului.</p> <p>Este de neînțeles de ce partea vătămată nu are acces la această procedură.</p>

	<p>Durata procedurii camerei preliminare este de cel mult 30 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță, dar nu poate fi mai mică de 10 zile de la aceeași dată.</p>	
23	<p><i>Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor probleme de drept</i></p> <p>Art. 469. Obiectul sesizării Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o problemă de drept de care depinde soluționarea cauzei respective a fost dezlegată diferit în practica instanțelor, va putea solicita secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prealabilă prin care să dea rezolvare problemei de drept cu care a fost sesizată.</p>	<p>Conform competențelor enunțate la art.34-39, judecătorii și tribunalele judecă numai în primă instanță iar curțile de apel ca instanțe de apel, ca atare nu pot judeca în ultima instanță.</p> <p>Se pare ca articolul a fost copiat ca atare din proiectul Codului de procedură civilă, fără a se ține cont de competențele materiale, total diferite, din cele 2 coduri.</p>